

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2024. MÁRCIUS

4

8

18

22

24

26

CÍMLAP: GUBA-KEREKES ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLV. évfolyam, 471. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

BAK SÁRA rajza

Rajzold meg a hiányzó csibét, írd meg a hímes tojást. Színezd ki a rajzot!

CZEINER-SZÜCS ANITA

Bizsergő

Bizsereg a,
sisereg a,
hunyorog
a fény.

Mocorog a,
kucorog a,
zümörög
a méh.

Szuszorog a,
sziszereg a,
szimatol
a szél.

Kanyarog a,
nyikorog a,
zizereg
a légy.

SZUCHER ÁGNES rajza

BERTÓTI JOHANNA

Átmenetek

A fehérből színes,
egyszerűből díszes,
a ködösből fényes,
a keményből kényes,
keserűből édes,
életlenből éles,
jégvirágból élet,
szürkék helyett kékek,
a havasból saras,
zord télből lágy tavasz.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Tavaszi ébredés

Szemét dörzsöli a táj,
szép álomból ébred,
s alig akar hinni
merengő szemének.

Legutóbb, míg elaludt,
levélsuhanásra,
szállingóztak veszettül,
hulltak egyre-másra.

Most, láss csodát, az ágakon
a rügyek sorban állnak,
s az öreg égi karmester
intésére várnak.

●●●
TÓTH ÁGNES

Méhecske- kép

Fotóshoz ment a méhecske,
kell neki egy fényképecske.
Kitárt szárnyal állna rajta,
fejét kissé hátrahajtva.
Elküldené barátjának,
Dánielnek, a darázsnek.
A fotósnak azt ígérte,
finom mézzel fizet érte.

Elkészült a fényképecske,
szép volt rajta a méhecske,
párja talán nem is akadt,
de fényképe mézbe ragadt.
Megnézheted te is bátran,
még ott van a méhkaptárban,
virágmézzel van körítve,
örökre megörökítve.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

CSEH KATALIN

Dongóbál

- Dongóbálba megyek este –,
szólt vidáman a méhecske.
– Én is, én is! – így a darázs,
szíve izzott, mint a parázs.

Jöttek-mentek, készülődtek,
szekrényből az ünneplőket
kítették reggel a napra,
hogy a friss szél átjárhassa.

Aztán elindultak hetykén,
átröpültek ágak hegyén,
szálltak, szálltak, mint az álom,
túl a messzi láthatáron.

Megérkeztek holdkeltére,
vendéglátók örömeire.
Méhecskével darázs koma
hajnalig a táncot ropta.

KISS LEHEL

Méhek

- Látjátok, mi van alattunk?
Szemmel bizzz' be nem mérhető,
illatozzzó virágtenger,
pompázzzatos méhlegelő!
– Mától legyen itt azzz aklunk!
- Fend a nyársat!
– Hozzd a kondért!
– Indulj Hubáért meg Kondért,
Álmosért s a többiekért!
Lesz lakoma akkora,
a Napnak is csupa mézzz lesz
majd azzz álla, homloka!

A méhek hálája

Az első meleg márciusi napokat követően váratlanul lehűlt az idő, és a langyos eső helyett hópelyhek szállingóztak.

Zselyke örült a visszaköszönő télnek. Csicsonkáról csicsonkára haladva csúszkált az iskola felé, mert az éjszaka folyamán a tócsák is befagytak. Dél körül újra felmelegedett az idő, a vékony hótakaró és a jég olvadozott. A nagyszünetben az egész osztály az udvaron nyüzsgött, hogy még egy utolsót hógolyozzon vagy hóembert építsen.

Hógyűjtés közben Zselyke észrevette, hogy a tócsákban jó néhány méhecske kapálózik. Bár félt a szúrásuktól, segítségükre sietett. Tenyerére vette őket, és meleg levegőt fújt rájuk, hogy magukhoz térjenek. Barátai figyelmeztették, hogy nem lesz ennek jó vége, mert a méhek, ha visszatér az erejük, csípéssel hálálják meg a jótéteményt.

Zselyke nem hallgatott rájuk. Tovább élesztgette az apró teremtetéseket, énekelt is nekik, hogy jókedvre derüljenek. A tanító nénitől megtudta, hogy egy méhészlakik a közelben, onnan repülhettek ki a szárnyas jószágok időnap előtt.

A szünet végére a méhecskék erőre kaptak, és elrepültek a kaptárak irányába.

Attól kezdve a kislány különös figyelmet szentelt a kis, zümmögő lényeknek. Valahányszor nektárt gyűjtő méheket látott a virágkelyhekben, megállt, és végigkövette szorgos munkájukat, könnyű röptüket. Ha a közeliében jártak, nem hessegette el őket. Többé nem félt tőlük. A méhek is érezhették barátságát, mert egyre gyakrabban röpködtek körülötte.

A húsvéti vakáció első napján Zselyke megtanulta a leckéit, leírta a házi feladatokat, becsomagolta az iskolástáskáját, hogy a továbbiakban gondtalanul tölthesse szabad idejét. A következő napokban édesanyjának feltűnt, hogy kislánya szobájának nyitott ablakán méhek röpködnek ki-be.

– Ne hagyd szabadon az édességeket, kislányom! Biztosan a sok ragacsra gyűlnek – figyelmeztette Zselykét, és egy törülőkendővel az ablak felé hessegette a méheket.

– Anya, kérek, ne zavarj el a barátaimat! – tiltakozott a kislány. – Csak a darazsak szállnak mindenre. A méhek kizárólag nektárral, mézzel és virágpórral élnek.

– Nem tudtam, hogy ekkora rovar-szakértő vagy. Úgy látszik, hogy ebben a családban nincs is más, csak bogaras ember – jegyezte meg Anya, és kiment a szobából.

A tavaszi szünetet követő iskolai napon nagy volt a hangzavar az osztályteremben. Mindenki az élményeit mesélte. Észre sem vették a tanító néni érkezését.

– Csend legyen! – kiáltotta a tanci. – Olyan zúgás van itt, mint egy felbolydult méhkaptárban. Vegyétek elő a könyveket és a füzeteket. Ellenőrzöm a házi feladatokat.

Zselyke kicsatolta táskáját, és benyúlt a tanszerekért. Ám a keze ismeretlen anyagba ütközött. Először azt hitte, hogy valaki megtréfálta, és követ tett a táskájába. De a „valami” puhább volt a kőnél, és ahogy tapogatta, csupa ragacs lett tőle a keze. Nagy nehezen kiemelte a padra. Nem volt más, mint egy táska méretű lépesmész-darab, melyből imitt-amott kikandikált egy-egy könyv-, tolltartó- vagy füzetcsomagok.

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv maradásra bírja Tavasztündért

Atél léptei elnyúltak, március elején még foltokban virított a hó. A fák közt azonban már felbukkant egy-egy hóvirág. Tücsökvárat belengte a tavasz ígérete.

Tücsök Gusztáv egyik reggel szokatlan neszre ébredt. Kipattant az ágyból, felugrott az ablakpárkányra. Álomszép fényt látott odakint. A szivárványos fényben megpillantott egy mozgó alakot.

– Hahó, van itt valaki? – szólt a rejtélyes alak. Tücsök Gusztávnak elakadt a lélegzete. Ennél szebbet még sosem látott! Gesztenyeszeme mosolygott, mogyorószínű haja könnyű hullámokban esett a vállára. Az alak fején mezei virágból font koszorú pihent, fehér vászonruhácskáját is vadvirágok ékesítették.

– Jó reggelt! – köszönt Tücsök Gusztáv ámulatlan a lánynak.

– Jó reggelt! De jó végre találkozni valakivel! – felelte amaz. – Tavasztündér vagyok. Azt hiszem, eltévedtem. Tudnál nekem segíteni?

Azzal elmesélte Tücsök Gusztávnak, hogy azért jött, hogy a tücsökváriak kívánságait teljesítse, de mivel még sosem járt erre, nem tudja, merre induljon.

Így hát Tücsök Gusztáv végigkísérte Tavasztündért Tücsökváron.

Először Bagoly Boróhoz mentek, aki azt kérte, hogy legyen egy kicsit több ideje olvasni. Tavasztündér megígérte neki, hogy ezentúl hosszabbak lesznek a nappalok, így a nappali pihenés közben többet olvashat.

Ezután Kisróka Zibóhoz mentek. Ő csupán annyit kért, hogy legyen izgalmas a tavasz. Tavasztündér egy pillanatra becsukta a szemét. Amikor kinyitotta, az odú előtti tér telis-tele lett apró pockokkal. Csakhogy amint

Kisróka Zibó megpróbálta rávetni magát egyre, az nyikkant, eltűnt szem elől, és a fa túloldalán bukkant fel, ott nyikkant megint. Pont olyanok voltak, mint az igazi pockok! Kisróka Zibó képtelen volt megenni őket.

A következő megálló Csiga Titusznál volt, aki könnyörögve kérte Tavasztündért: segítsen neki kifesteni a házát. A meselány nagy levegőt vett, és ráfújt az ütött-kopott csigaházra, amitől az felragyogott, és üde, élénk színekben pompázott. Csiga Titusz nem győzött hálálkodni a csodáért.

Aztán elmentek Sün Ábrishoz is, aki nemrég ébredt téli álmából, és egyetlen kívánsága az volt, hogy jóllakjon. Tavasztündér suhintott egyet a kis kezével, mire a földön hatalmas gilisztahalom bukkant elő a semmiből.

De a tündér ugyanilyen könnyedén szólaltatta meg a Tücsökvári Filharmonikusok elnémult orgonáját is, és két piruettel átrendezte a könyvtár gyűjteményét. A nagy madáretető hamarosan friss, édes magoktól roskadozott, és Őz Grétiék tisztása fölött habos bárányfelhők lepték el az eget.

Mókus Döme odújában mosolyogtak és csevegtek a makkok, Harkály Dénes fájáról pedig játszva, énekelve pergett le a kéreg. Mire délután lett, már mindenkinél jártak. Örömujjongás kísérte őket vissza Tücsök Gusztávhoz.

A tücsök félve kérdezte Tavasztündért:

- Innen hová mész?
- Még nem tudom. Ahová a tavasz küld.
- Én is kívánhatok valamit?
- Hát persze! – nevetett a ragyogó tavaszlány. – Már vár-

tam! Mi a kívánságod?

Tücsök Gusztáv erőt vett magán, és kibökte végre azt, ami a szívét nyomta:

– Maradj velünk Tücsökváron! Ez az én kívánságom... Ne menj el többet.

Tavasztündér felnevetett. Mintha ezernyi kis harang szólalt volna meg. Édesen, jóízűen nevetett. Ettől a nevetéstől az utolsó hófoltok is elolvadtak. Majd bólintott, és ezt mondta:

– Egy ideig maradok.

Tücsök Gusztáv érezte, hogy szívén megannyi kis ajtó nyílik.

Tücsökváron teljesen kivirult a tavasz.

MOLNÁR KRISZTINA

Időjárás-varázslat

Kint még hideg volt, és hiába süttött délben a nap, Emma füle fázott a sapka nélkül. Már napok óta anyát figyelte, aki reggelente türelmetlenül nézte a hőmérőt az ablakban, és a telefonján is állandóan az időjárás-előrejelzést böngészte. Tudta, hogy anya a tavaszt várja. Pedig Emma szerette a telet, és örült volna, ha még egy kicsit tart a hideg évszak, sőt, ha még egyszer egy becsületeset havazik is.

Jó lett volna még egy nagyot szánkózni és hógolyózni, egy utolsó hóembert építeni, a többi gyerekkel az utcán csicsonkázni. Utána kipirosodott arccal hazamenni, és meleg kakaót inni. Ilyesmikről ábrándozott Emma, anya viszont már a tavasz érkezését leste. A füzetébe kis tervrajzokat készített, hogy hová kerül majd a paradicsom, a bazsalikom, az uborka és a körömvirág. Előkészítette a kis zacskókat, amelyekben a borsó és a retek-mag várakozott.

Emma szerette a friss hónapos retket, a zöldborsófőzeléket is szívesen megette tükörtojással, de most picit haragudott anyára. Hová ez a nagy sietség? Legyen még egy kis tél, ismételte magában, mielőtt elaludt.

Reggel az egész világ hófehér volt. Hó borította az utcát, a háztetőket, fehérbe öltöztek a fák és bokrok. Anya kertecskéjét is vastag hótakaró borította. Emma majd kiugrott a bőréből örömeiben. Máskor noszogatni kellett, hogy felkeljen, öltözzön, reggelizzen, de most szinte repült. Lopva nézte anyát, hogy szomorú lett-e az éjszakai havazás miatt, de anya csak csendben készítette a tízórait, és elgondolkodva nézett ki az ablakon.

Amikor Emma hazaért az iskolából, anya és apa már előkészítették a szánkót, együtt felmentek a dombra, és sötétedésig ereszkedtek. Hiába volt csuromvizes Emma nadrágja és kesztyűje, a szánkózás után nem akart még hazamenni, hanem először egy kis hóembert építettek, majd a hóban hempergetek és hóangyalokat készítettek. Már tel-

jesen sötét volt, amikor fáradtan és átfázva végre hazamentek. Emmának még sohase esett annyira jól a meleg kakaó!

Az esti mese után Emma szorosan anyához bújt.

– Elárulok neked egy titkot – súgta anya fülébe. – De kérlek, ne haragudj. Tudod, ezt a telet, a sok havat én varázsoltam ide.

– Tudom – mosolygott anya. – De tudnál most egy kis tavaszt is varázsolni? Már nagyon szeretnék kimenni a kertbe.

– Persze, anya. Nagyon szívesen. Meglátod, holnap már tavasz is lesz – motyogta Emma félálomban.

Másnap alig volt nyoma a hónak, és a meleg napocska az utolsó hófoltokat is elolvasztotta.

– Gyere, kis varázslóm – hívta anya Emmát. – Szükségem lesz a varázserődre, hogy életre keltsük a kertet.

Emma pedig örömmel szaladt ki a tavaszi ragyogásba.

FORRÓ ÁGNES rajzai

NEMES NAGY ÁGNES

Nyúlanyó húsvétja

Nyúl-mamám, te, Nyúl-mamám,
késő van már, nem korán,
azt ígérted, vízre szállunk
húsvét napja hajnalán.
Mert hajózni megtanul
vízmelléki Büszke Nyúl.

Jó, fiacskám, indulunk,
megmutatjuk, mit tudunk,
vízben szánt a csónak orra,
nyúl-fülünk az orr-vitorla,
halihó, halihé!
Szállunk a tyúktól felé.

Fűzfa Terka, jó napot,
szép húsvétvasárnapot!
Látjuk rajtad, Fűzfa Terka,
ágnad csupa fűzfabarka.
Adj hát barkát, Terka drága,
húsvéti a barka ága.

Nyiszi! Állj meg a tyúktól nál.
Mi lenne, ha kiugornál?
Kérj a tyúktól friss tojást,
hófehéret, óriást,
majd kifestjük szép pirosra,
zöld-pettyesre, kék-csíkosra.

Ki kopog az ól falán?
Hívd a csirkét, Nyúl-mamám!
Így lesz nekem jó napom:
csibe csipog csónakon.

FAZAKAS ILDIKÓ rajzai

Indulj, Nyiszi, rajta, kész!
Bátor Nyúl a tengerész!
De ki ugrál ott a réten?
Bárány Bandi, hófehéren.
Karcsú láb és tejszín bunda,
gyere, Bandi, csónakunkba!

Mennyi minden van a bárkán!
Bárkán van már Bandi bárány,
bárkán csirke, bárkán barka,
mert a Nyúl most így akarta.

Húzd be azt a fül-vitorlát,
partnak told a bárka orrát,
most kiszállunk, hol a festék?
Tojásfestés: kötelesség.
Nézd, a csónak de ügyetlen
így nyulatlan és fületlen.

Mennyi munka vár a nyúlra!
Nyiszi lassan megtanulja.
Tojás héját, azt ne törd be!
Be ne ess a kék bödönbe!
Hogyha mindezt befejezted,
elvisszük a gyerekeknek.

Lackó mondja: kelj fel, Évi,
Minden sarkot meg kell nézni.
Ágy alatt vagy pad alatt
nem láttál itt nyulakat?
Az ablakot kinyitom:
nincs hajó a patakon?

Mondja Évi: Jaj, a bárkán
elment már a Nyúl, a Bárány,
de a tojás, nagy halom,
itt maradt az asztalon,
kidíszítve teli tállal
tulipiros tulipánnal.

Rugós foci

Zé – 3. rész

Zé szófogadó fiú volt. Amit megígért, azt betartotta. Tele volt ötletekkel, képzeletét csak a fájdalom érzése homályosította el. Amióta azonban megismerkedett Keresztes barátjával, kevesebbszer figyelt a hasfájásra, könnyebben vészelte át a görcsöket, és több kedve maradt játszani.

Épp focis kártyáit rendezgette az ágyában, amikor Keresztes rászólt.

– Nézd, hogy süt a nap! Miért nem mész ki focizni?

– Á, majd csak akkor, ha a doktor és anya megengedik. Nem okozhatok csalódást. Hacsak! – csillant fel a szeme, és ugrálni kezdett az ágyon.

– Meccset rendezünk a szobában? – találgatott a pók, s olyan izgatott himbálózásba kezdett, hogy majdnem leszakadt saját fonáláról.

– Nem – nevetett Zé. – Ezt nézd – húzott elő egy zöld dobozt az ágya alól. – Rugós foci!

– De az babáknak való – méltatlankodott Keresztes.

– Dehogy! – kacagott Zé, és felnyitotta a poros kartont.

Keresztes ámulva nézte a ruganyos, nyurga, fém játékosokat.

– Igazi bogártrambulin lehetne ez – tátotta el a száját.

Gondolatban már össze is szőtte a bábuk fejét egy nagy hálóval, s lelki szemei előtt látta, ahogy pattognak rajta a csapdába csalt bogarak.

– Keresztes, Keresztes, ezt nézd, hogy csillog! – kiabálta Zé.

A játék főszereplője, az apró, ezüst focilabda vakítóan ragyogott a napfényben. Zének sem kellett több, bedobta a golyót a pályára, és megpöccintette a jobboldali csatárral.

– Báiiing – hallatszott a semmivel sem összetéveszthető hang. A meccs elkezdődött.

Keresztes ugyan nem volt elég erős ahhoz, hogy játékba hozzon egy bábút, de Zé erre is talált megoldást. Amikor a pók rászökent valamelyik focista fejére, Zé azzal pöckölt Keresztes helyett, így az ellenfelet mégis a pók irányíthatta.

„Báiiing, báááing, báááiiing” – szűrődött ki a szobából. Egyszer Keresztes nyert, máskor meg Zé. A rugósfoci-csapatok társaságában gyorsan pörgött a délután. A Nap már narancs koronával jelezte, hogy eleget fényeskedett aznap, amikor Keresztes észrevette, hogy Zé játék közben egyszer sem panaszkodott a hasa miatt.

– Micsoda mérkőzés! – éljenzett a két barát.

– Minden rendben? – nyitottak be a szobába aggódva Zé szülei, akik már rég elfelejtették, milyen, ha a fiuk örömeiben kiabál.

– A legnagyobb rendben – mosolygott Zé.

Édesanyja szeme a rugós focira tévedt. Akkor pillantotta meg a kapu tetején táncikáló Keresztest.

– Pók! Csapd agyon! Üsd agyon! Vidd innen! – sikított, és kifutott a szobából.

– Apa, ő a barátom, ne bánts! – mondta Zé.

– Rendben, de ha szeretnéd, holnap szabadon engedheted. Kirándulni megyünk – árulta el.

– Mi, együtt? Hová? Kimehetek a szobából? – értetlenkedett a fiú.

– Holnap minden kiderül! – mosolygott apa.

TÓTH ÁGNES

Pónilovam

Pónilovunk pici paci,
patkó sincs a lábán.
Poroszkál, mert jól tudja, hogy
Panna ül a hátán.

Pénteken, ha nyergén viszi
peckes kis Palikát,
porzik az út, úgy hagyja
az összes paripát.

Rajzolj huszárcsákót a gyerekek fejére,
a fiú kezébe kardot, a zoknilónak
pedig lobogó sörényt!

A jó lovas katonának

Amadé László szövege alapján
a dallamot Arany János szerezte.

A jó lovas katonának de jól nagyon dolga,
Eszik-iszik a sátorban, semmire sincs gondja,
Hej, élet, be gyöngy élet, ennél szebb sem lehet,
Csak az jöjjön katonának, aki ilyet szeret.

Paripáját megforgatja, úgy megyen dolgára,
Csillog-villog a mezőben virágszál módjára,
Hej, élet, be gyöngy élet, ennél szebb sem lehet,
Csak az jöjjön katonának, aki ilyet szeret.

Ellenségre, nyereségre kimégyen próbára,
Megütközik, viaskodik, siet a prédára,
Hej, élet, be gyöngy élet, ennél szebb sem lehet,
Csak az jöjjön katonának, aki ilyet szeret.

Fel van írva és rajzolva haragos kardjára:
Ez az élet és becsület hazája számára.
Hej, élet, be gyöngy élet, ennél szebb sem lehet,
Csak az jöjjön katonának, aki ilyet szeret.

DEÁK KATALIN rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

13. rész

Ébredj, pajtikám! Ünnepre fel!
Tas nem értette, mit kell éjnek évadján ünnepelni.

– Mi ütött beléd? – tolta odébb morogva Töhötömöt, és a másik oldalára fordult. De az nem hagyta magát. Orrával kitartóan bökdöste mogorva gazdája oldalát.

– Halló, halló! Ébresztő, hétalvó! Itt a kikelet!

– Kikelet? Hát vaksötét van odakint! Aludj, te habókos!

– Hab, okos, hab, okos! – üvöltött Töhötöm.

– Mit ordítasz? Pihennem kell, hajnalban kelünk!

– Rügyek fakadnak, ébred a természet, te meg csak durmolsz. Tuskó! – szavalta Töhötöm.

– Éjjel minden épeszű ember durmol. Másképp nem bírjuk az iramot! – zümmögött Tas.

– Dehogynem! Ez Mars isten hónapja!

– Milyen isten? Adjon isten füvet, fát, tele pincét, kamarát? Isten, áldd meg a magyart?

– Áld, megáld – mondta Töhötöm. – De Mars ad füvet, fát! Mielőtt háborúba fogott, a rómaiaknál ő volt a mezők, az erdők, a termés istene. És a tavasz védnöke!

– Isten csak egy van, ezt mindenki tudja! – ásított Tas.

– Nálunk igen, de a rómaiaknál!!! – ugrált Töhötöm.

– Mit jössz nekem a rómaiakkal? – hüledezett Tas.

– Hogyne jönnék, amikor a március tőlük származik? Mensis Martius, Mars isten hónapja!

– Na mi van, lenyelted a latin szótárt? Honnan tudod, hogy a mensis hónapot jelent?

– Tudom, és kész! És a rómaiaknál nyüzsögnek az istenek! Amíg te alszol, én bújárok! – húzta ki magát Töhötöm.

– Hogyhogy búvárkodsz?

– Elmerülök tudós írásokban, hogy amikor majd nőkkel társalgok, ügyesen forgassam a szót!

– Nőkkel? Miféle nőkkel? Szólnom kell anyának, hogy agyadra ment az éjjeli bagolykodás!

– Nő mindenki, akinek március nyolcadikán van a napja. És aki szóba áll velünk! Mi vagyunk Mars, a nők Vénuszok!

– Vénusz. Az egy bolygó – hümmögött Tas. – És Mars is egy bolygó!

– Nem tudsz semmit! Vénusz a szépség istennője! De még azelőtt a kertek, a tavasz, a virágzó természet pártfogója. A rómaiaknál!

– Márpedig a Vénusz egy bolygó, a Naptól számított második bolygó! Kőzet az anyaga és erős a fénye, úgy is hívjuk, alkonycsillag, vacsoracsillag, esthajnalcsillag!

– És Vénusz istennőről kapta a nevét, mert szép és fényes, mint ahogyan azt magyar neve is mutatja – hadarta Töhötöm. – Csak azt nem értem, miért nem elég egy név neki. Alkony, vacsora, este, hajnal... az ember teljesen összezavarodik. Tiszta szerencse, hogy Isten csak egy van!

– És minden nő egy csillag – motyogta Tas, és fejét párnája alá fúrta.

Töhötöm egy ideig nyitott szemmel feküdt a hátán. Megpróbálta elképzelni, hogyan lehet egy nő csillag, de sehogyan sem sikerült.

Legföljebb csillagvirág, az is csak akkor, amikor a nő nagy, kék szemmel pislog. És pislogott ő is, egyre laposabban, mígnem sikerült elaludnia. Rügysző ágak hajladoztak a szélben. Fűszálak pattantak ki a földből, glédában állva köszöntötték Vénuszt, aki mezítláb jött és csillagvirágok nyíltak a lába nyomán. Vénusz mögött egy köpenyes alak lépdelt. Szeme vörösen villogott, karjával sebesen hadonászott, majd megragadta Töhötömöt és ezt dörögte a fülébe:

– Ébredj, pajtikám! Fél hét múlt! Elkésünk!

MÜLLER KATI rajzai

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a tavaszi vendégek

Napos reggel virrad Kukucsi otthonára. Két-ágra süt a nap. Igaz, rendszeren úgy mondjuk, hét-ágra süt. No, de még csak most kezd tavaszodni, egyelőre a két ág is elég.

Kukucsi, mint minden tavasszal, most is várja, hogy madár barátai visszatérjenek. Ficédula még messze jár. Gedeon, a gólya érkezése a napokban várható.

Hogy gyorsabban teljen az idő, Kukucsi tavaszi képet rajzol Gedeon üdvözlésére. A kiskertjében előbújtak a hóvirágok. Azokat rajzolja le. A hóvirágra méhecskét is rajzol. Sárga-fekete csíkosra festi a torát, potrohát. Hat lábat, két szárnyat, csápokot, két nagy szemet is rajzol neki.

Dolga végeztével Kukucsi sétálni indul. Útja a virágoskertjéhez vezet. A fehér, bókoló virágok körül már van egy kis mozgás. Kukucsi közelebb megy. Amint egy virághoz odadugja az orrát, a rovarok megrettennek, elröppennek. Csak egy méhecske marad ott. Nagy szemét a vakondra szegezi.

– Ne haragudj, ha megijesztettelek! – szól Kukucsi. – Hogy hívnak?

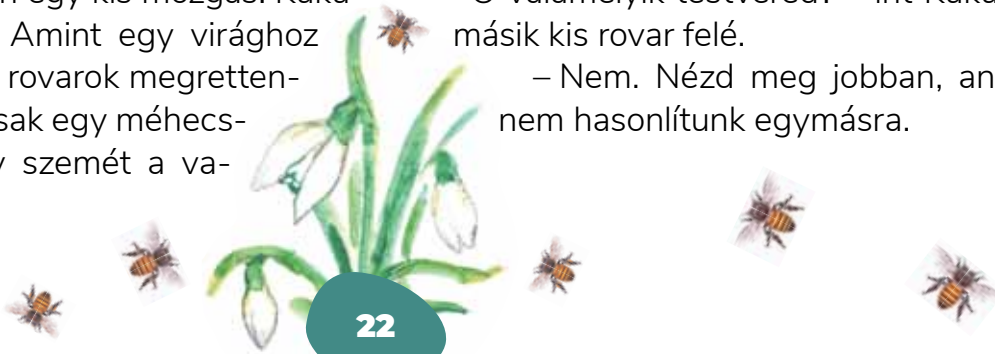
– Melli vagyok – zümmög a kis méh. – Nem ijedtem meg, csak nagyon koncentrálok. Ma először repültem ki a kaptárból.

A házi méhek szorgos lények. Nagycsaládban élnek, mindenkinek megvan a maga feladata. Van, aki a kaptár bejáratát őrzi, más az utódokat gondozza. Sokan a méz elkészítésében vesznek részt, vagy egyéb tennivalót látnak el a kaptár körül.

Kukucsi kíváncsian hallgatja a méhek életéről szóló előadást. Melli saját feladatáról is mesél neki. Arról, hogy bejárja a réteket, felkutatja a virágos mezőket. Virágról-virágra szállva pollent és nektárt gyűjt. Így már Kukucsi is érti, miért vannak kis kosarak Melli lábán. Ám nem csak ők ketten sürgölődnek a virágok körül.

– Ő valamelyik testvéred? – int Kukucsi a másik kis rovar felé.

– Nem. Nézd meg jobban, annyira nem hasonlítottunk egymásra.

A kis vakond nézi a két rovar. Oda-vissza jár a tekintete közöttük. Keresi a különbségeket.

– Hohó, más a szemetek – mondja lelkesen –, és a sárga-fekete mintátok sem egyforma.

Ahogy Melli lassan megközelíti a következő hóvirágot, Kukucsi még valamit felfedezni vél:

– De hisz neked négy szárnyad van! – és apró szeme nagyra nyílik.

– Úgy bizony. Én méhecske vagyok, nekem négy szárnyam van. Ő pedig zengőlégy, neki két szárnya van.

Mellinek lassan indulnia kell. Még sok virágot kell felkutatnia ma.

Kukucsi befejezi sétáját. Meleg otthonában teát szürcsölgetve kijavítja rajzát. A méhecske a képen már négy szárnyal röpköd a hóvirágok között. Lábára a vakond két kosarat rajzol.

A kép sarkába két madáralak is kerül. A kicsi Ficédula, a nagy Gedeon. Kukucsi ekkor még nem is sejti, hogy Gedeon épp most száll le a fészkére.

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Rajzold meg a szárnyakat, színezd ki a legyet,
a méhet. Kösd össze a rovar a nevével!

Mókás kedvű március

A húsvéti ajtódísz dobozkartonból készül. A szárny helyén levő kifújt tojást és a lábait spárgával rögzíted.

A papírguriga-gyűrűn ülő tyúkokcák teste kifújt tojás. Textil- és színes kartonmaradékokkal kiegészítve a húsvéti asztal díszévé válhatnak.

Urus Tünde osztályában, Csíkszentdomokoson a tavasz hírnökét a kékből és sárgából kevert, sokféle árnyalatú környezetbe állították.

Egri Beatrix,
Szilágysomlyó

András Mónika osztálya Lövétén vicces madarakká alakította az ujjal, parafadugóval pecsételt színes foltokat.

Nyúlcsalád. A nyuszik teste tojástartó-doboz kúpja, fejük papír- vagy fagolyó. Nyakkendőjük színes szalag, fonal. Füleket is a tojástartó kartonjából vágjatok. Bábként, asztaldíszként használhatjátok őket.

Március 15-én a kartonból kivágott lónak bogozzatok sörényt.

Tanuljatok meg villa segítségével apró pomponokat, bojtokat készíteni. Bogarak bolyhos háta, nyuszi farkincája lehet belőle.

Borka Katalin osztályában, a marosvásárhelyi Európa Iskolában a tavaszi virágokat festékcseppekből szívószállal fújták, a vázát színes papírból vágták.

Csipike postája

Kedves barátaim! Ugye, tudjátok, hogy márciusban nemcsak a nőknek, hanem a vizeknek, a magyar fordítóknak és tolmácsoknak, a meteorológiának, az ifjúságnak és a színháznak is napja van? Írjátok meg nekem, milyen patak, folyó folyik ott, ahol laktok! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Bálint Bence,
Szentábrahám

Sonka Dávid,
Kolozsvár

Fülöp Dávid és Csongor,
Csíkszereda

Kocsis Nimród,
Marosvásárhely

MÉH

Gáspár Anett,
Kézdiszentkereszt

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlapra, a többi mellé.

Szekeres Kincső, Marosvásárhely

A félénk hóvirág

Ismeritek a hóvirágokat? Ha nem, elmesélek egy történetet, ami egy félénk hóvirágról szól. Az erdő közepén volt egy mag. Tél végén minden virág készülődött, kivéve egyet, aki nagyon félt. A családja nem tudta, mitől félt, és miért nem boldog.

– Eljött a nagy nap! – kiáltotta Ricsi, a félénk hóvirág testvére.

A hóvirág nagyon megijedt, remegett minden porcikája. Nagyon félt, hogy kikacagják, amiért nincs neve.

– Mindjárt indulunk! – rikkantott újra Ricsi. – Hipp, hipp, hurrá!

A család készen is állt, kivéve a kis félénk hóvirágot, akinek nem volt neve. Megszólt a napocska kezében a kürt, és szépen, sorjában kibújtak a virágok. A félénk hóvirág családja is sorra került, kibújtak mind, csak ő nem. De a hóvirágoknál az a törvény, hogy addig nem mulatnak, amíg minden felnőtt és minden gyermek ott nincs. A félős hóvirág nem bújt ki a földből, hiába várták. Félt, reszketett, remegett és magában egyfolytában azt mondogatta, hogy ez kötelező. Felsőhajtott, és csodák csodájára kibújt a földből. Tüsszentett egyet, mindenki boldog volt, és az lett a neve, hogy Borka.

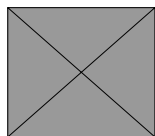

Kallós Szófia, Szilágysomlyó

Boros Zsófia és Szilágyi István, Székelyudvarhely

TÁMOGATÓINK

Ára 9 lej

Cinci és Gombi

Virágerdő készül!

Mi bújik a fűben?

Tavasszal közelebb az ég.

Nyuszi-doboz

Vágd körbe a nyuszikat. Színezd ki a befejezetlen nyulat.
A kezeken, a jelzésnél metssz be. Vigyázz, ne vágd át teljesen!
Hajtsd fel a nyulakat úgy, hogy kifele nézzenek.
Illeszd össze a kezeket, mintha összefogóznának.
Helyezz a nyuszi-dobozba
húsvéti vagy csokitojást.

